

Kocsis Sándor

Kocsis Sándor. Egy név, amelyet még ma is áhítattal ejtenek ki a labdarúgás rajongói szerte a világon. Szerte a világon, de különösen Barcelonában, még különösebben szeretett hazánkban, azon belül is leginkább ott, ahol a Ferencvárosi Torna Clubért szurkolnak. Egy név, amely olyan labdarúgót takar, aki klubunkból indult el meghódítani a világot, aki szívében mindig és mindenkor fradista maradt. Egy olyan labdarúgó, aki világklasszisként is szerény, visszafogott tudott maradni, akinek életéről még töredékes idézetek citálásával is hosszú órákon át lehetne beszélni. Egyre kevesebben vannak azok, akik abban a megtiszteltetésben részesültek, hogy látták játszani, akik évtizedek múltán is párás szemmel tudnak csak beszélni életük ama csodájáról, amit annak a játéknak a látványa jelentett. Igen, Kocsis Sándor játéka maradandó élményt nyújtott, bizonyítják ezt a róla fennmaradt megsárgult filmtekercsek, de még a fotók is. Mert annak a játéknak a fotón megmerevített pillanatai is azt sugározzák, hogy a labdarúgás kivételes klasszisa varázsolt a pályán. Mai szemmel hihetetlen látni, hogy ezeken a fotókon Kocsis Sándor feje magasabban van, mint az ugyancsak felugró kapus labdáért kinyújtott keze. Nem véletlenül nevezték a spanyolok Aranyfejűnek, ők direktben utaltak erre az utánozhatatlan képességére. Pedig a magyar beceneve, a Kocka is ugyanerre utalt, csak sokkal árnyaltabban, egyben megmutatva azt is, hogy ez az utánozhatatlan képesség milyen áldozatos gyakorlás révén teljesedett ki. Az edzéseken ugyanis volt egy gyakorlat, hogy egy fal előtt, melyre számozott négyzeteket rajzoltak, a fejelő játékos felugrott, az edző dobta neki a labdát és közben bemondta, melyik négyzetet kell a falon eltalálnia. Kocsis Sándor ebben a gyakorlatban nem tudott hibázni, így kapta a Kocka becenevet, mert tudjuk, a négyzetet gyakran

kockának is nevezzük. Ezt a veleszületett képességét a Fradi-pályán tökéletesítette már egészen ifjú korában, hiszen 14 évesen lett a Fradi igazolt labdarúgója, 16 és fél évesen pedig már az első csapatban is bemutatkozhatott, 17 évesen pedig már alapemberré válhatott. A meccseken nem voltak rajzolt kockák a kapuban, nem volt edző, aki dobálja a labdákat, volt viszont egy jobbszélső, adott esetben Budai László, aki olyan mértékben együtt tudott gondolkodni a mellette játszó összekötővel és a tőle kapott labdákkal úgy tudott elfutni, majd azokat beadni, hogy Kocsis Sándor ott a levegőben megnézhetette, hol a kapus, hol van hely a kapuban és oda is tudta fejelni a labdát, elérve ezzel a játék esszenciáját, a gólt. Egy csatárt a góljai minősítenek, Kocsis Sándor egy statisztikai kimutatás szerint életében 904 mérkőzésen lépett pályára, ezeken 1183 gólt szerzett, ezekhez a számokhoz nem kell kommentár, magukért beszélnek! Ilyen csatár volt Kocsis Sándor, aki 95 esztendeje született, ám már 45 éve sajnos csak múlt időben beszélhetünk róla. Minden vágya volt hazajönni, amely vágyát 12 esztendeje teljesítették, hamvai azóta nyugszanak ezen a szent helyen, azóta van lehetőségünk nekünk is arra, hogy személyesen eljőjjünk ide és elhelyezzük a soha el nem múló szeretet és tisztelet koszorúba kötött virágait.

Budapest, 2024. szeptember 19.